

sendt det ved 3die Behandling den 12te April til Landsthinget i en saadan Skikkelse, at man vidste det nødvendigt maatte komme tilbage. Dernæst kan jeg ikke se rettere, end at man i Fællesudvalget kun har bestrebt sig for at opretholde uforandret Folkethingets Vedtagelse, og at man ikke har opfyldt det, som man ved Fastfættelsen af denne Institution, Fællesudvalget, forudsatte, skulde se der. Man holdt sig dengang saa forviåset om, at det maatte i den Grad være i Repræsentationens egen Interesse at faae tilveiebragt en Finantslov ved overensstemmende Vedtagelse af de to Thing, at man ikke ansaa det for at være nødvendigt, ja ikke engang for at være rigtigt at indbringe i Grundloven udtryffelige Bestemmelser om, hvorledes der skulde forholbes, naar et saadant Tilfælde indtraf, at Folkethinget og Landsthinget ikke kunde enes om en Finantslov. Man ansaa det for at være fuldkommen tilstrækkeligt, at man gav Anvisning paa dette yderste Middel, gennem et Fællesudvalg, at komme til at forhandle om Overensstemmelsepunkterne, men man var vist langt fra dengang at formode, at en saadan Forhandling om Overensstemmelsepunkterne skulde reduceres for det ene Things Vedkommende til, at det kun holdt fast ved sit Eget og raadebe det andet Thing til uforandret at tage det, som dette Thing havde bestemt. Altsaa med andre Ord, Konflikten er ikke villet og ikke indledet af Regjeringen, men Konflikten er fastholdt af dette Things Flertal, og Konflikten dreier sig nu om, hvorvidt dette Thing alene skal være raadig over og differe Finantsloven uden Hensyn til Landsthinget. For mig staar det saaledes, at Repræsentationen ikke blot har en Bevillingsret, men ogsaa en Bevillingspligt; det er en Pligt, der svigtes, naar ikke begge Rigsdagens Afdelinger blive enige om en Finantslov, og den af Thingets Afdelinger, som ikke har rørt en Fod for at naae til en Overenskomst, for at faae udjævnet Konflikten, bærer efter min Opfattelse Ansvar for det. Det er den af Rigsdagens Afdelinger, hvormed det Forsøg maa gjøres, om den gennem et nyt Valg ogsaa vil komme ind saaledes, at den ikke enes med Landsthinget om en Finantslov. — Idet jeg forbeholder mig at fremkomme med en ny Udtalelse, om en saadan skulde blive foranlediget ved, hvad de ærede Ordførere for de andre Forslagsstillere have at fremkomme med, skal jeg for Diebliffet slutte denne Udtalelse, og jeg vil berispe, at jeg ikke har ønsket at angribe, men at jeg heller ikke, nu lige saa lidt som nogeninde, har ifinde at gaa af Veien for et Angreb, og et saadant Angreb var det, den ærede Ordfører igaar rettede til mig, og det er det, der har foranlediget mig til ikke blot at svare paa Angrebet, men ogsaa til at udtale, hvor efter min Mening Skylden for den Konflikt, som vi nu ere komne til, ligger.

Ordføreren: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) har som Ordfører for Udvalget igaar fremsat den ene Side af Medaillen; det er min Pligt at fremsætte den anden. Efter de Udtalelser, der ere fremkomne idag fra den høitærede Conferencespresident i hans Svær ligeoverfor den ærede Ordfører, kan jeg lade mange Spørgsmaal ligge, som der ellers kunde være Grund for mig til at drage frem. Jeg skal ligesom den ærede Ordfører gjøre den almindelige Bemærkning, at naar jeg her udtaler mig, er det som Ordfører for et Flertal i Fællesudvalget, men som desværre heri Thinget er repræsenteret ved et Mindretal. Da jeg sidste Gang, nemlig da Finantsloven var til eneste Behandling her i Thinget, havde Leilighed til at udtale mig paa mine Meningsfællers Begne, havde jeg et Haab om, at Fællesudvalgets Forhandlinger skulde lede til Enighed mellem de modsatte Anskuelser og til Tilveiebringelse af en endelig Finantslov, og jeg udtalte dengang tillige paa mine Meningsfællers Begne, at vi for vort Vedkommende vare beredte til at strække os saa vidt, som det paa nogen Maade var muligt, ligeoverfor Modstanderne. Da vi saa mødte som Delegerede i Fællesudvalget, var det os en stor Tilfredsstillelse at se, at de af vore Meningsfællere, som Landsthinget havde valgt ind som Medlemmer af Fællesudvalget, mødte med en lige saa stor Redebønhed til at imødekomme modsatte Anskuelser, med et lige saa levende Ønske som vi om at faae Sagen bragt til en god og lykkelig Ende. Derfor fremkom der allerede i det første Møde af Fællesudvalgets Forhandlinger en bestemt Udtalelse fra mine Meningsfællers Side om, at de ønskede at komme overens med de andre Medlemmer, og at de for deres Vedkommende havde en stor Billie til at komme dem imøde, og de udtalte, idet de gif ud fra Forventningen om Gjenfidsighed, at der paa denne Bei ogsaa kunde være Haab om, at vi virkelig kunde naae til at faae en Finantslov vedtagen. I det følgende Møde i Fællesudvalget blev der fra mine Meningsfællers Side endog fremsat bestemt formulerede Forslag, som tydelig precicerede, hvor megen Billie der var tilstede for Imødekommen, og som betegnedes som foreløbig fremsatte, for igjennem dem at have et Grundlag for en Diskussion over selve Stridspunkterne. Man ønskede nemlig først og fremmest at faae at vide gennem en Forhandling med de øvrige Medlemmer, om der dog ikke var en saadan Betragtning af de enkelte Punkter, at en Overenskomst virkelig var mulig. Der var et æret Medlem her af Thinget, nemlig det ærede Medlem fra Frederikshavn (H. C. Nyholm), der i saa Henseende tilligemed et æret Medlem af Landsthinget stillede sig noget anderledes, og idet jeg iøvrigt skal forbeholde mig senere at udtale mig over de Forslag, der ere fremsatte fra dem, beider jeg de Bemærkninger, som jeg fremsætter ligeoverfor det ærede Flertal her i Salen betragtede som ikke